

Rolul tatălui în familia modernă se modifică și se extinde, în sensul că stereotipurile legate de gen se schimbă, iar acest lucru se observă și în legătură cu îngrijirea copiilor. Nu cu multă vreme în urmă, tatăl era asimilat doar ca figură autoritară, menită să disciplineze, fiind implicat în viața copiilor mai degrabă indirect, ca furnizor al sentimentului de siguranță, al securității. Mai nou, tatăl modern este prezent și activ în familie înainte ca bebelușul să se nască, încă din primele luni de sarcină. Mulți tați afirmă cu umor și mândrie că „au dus sarcina împreună cu soția” și acest lucru reflectă în mare parte un adevăr. Tatăl participă la toate ecografiile, uneori este alături de soția sa în momentul venirii pe lume a bebelușului. El este cel care cumpără scutece, medicamente și orice are nevoie mama sau copilul în primele zile după naștere. În primii ani de viață, implicarea tatălui poate acoperi aproape toate ariile de îngrijire.

La început de drum, mama pare a fi, și într-un fel este, mai echipată din punct de vedere biologic și psihologic pentru a-și îngriji bebelușul. Ea este cea care îl 'poartă' înainte de naștere și posedă hrana (laptele) atât de necesară supraviețuirii. De aceea, tatăl se poate simți întrucâtva nesigur în legătură cu capacitățile sale de îngrijire a bebelușului.

Tatăl nu își poate găsi locul între soția și copilul său, decât dacă aceasta are grijă să îi facă loc, să îl introducă în diada mamă-copil. Ce înseamnă și cum se poate întâmpla acest lucru, mai ales la început, în perioada în care mama și bebelușul sunt într-o relație aproape fuzională? Deosebit de important este felul în care mama se gândește la soțul ei, faptul că este prezent în mintea ei chiar și atunci când acesta este plecat. Există momente în care mama poate să-i vorbescă copilului despre tatăl lui, să-i spună lucruri banale, de pildă, că acesta este la serviciu sau urmează să vină acasă și vor petrece un timp împreună.

Încă de la început, mama ar face bine să își lase și chiar să își invite bărbatul să facă tot ce poate pentru a o ajuta în creșterea și îngrijirea copilului. Ea trebuie să-l ajute și să-l încurajeze să aibă grijă de bebeluș, să-l învețe și să-i explice tot ce știe, înțelege și intuiește ea atunci când bebelușul plânge sau este agitat, astfel încât tatăl să aibă idee despre ce se poate face în oricare dintre aceste situații. Învățând despre bebeluș, tatăl va deveni mult mai implicat și dispus să petreacă timp cu acesta și își va dezvolta propria înțelegere și modalitate de comunicare cu copilul său. Cu alte cuvinte, tatălui trebuie să i se ofere cu încredere permisiunea de a se bucura și a avea grijă de noul născut. Având acest ajutor, mama se poate odihni și reorganiza.

În primele luni după naștere, tatăl trebuie să-i ofere mamei sprijin în luarea deciziilor, astfel încât să poată trece mai ușor de această perioadă atât de dificilă și încărcată de confuzie și anxietate. În afară de suport, el poate funcționa ca punct de reper, ca paratrăznet, ca busolă necesară mamei dezorientate, ajustând realitatea sau mai bine zis impunând un punct de vedere de multe ori mai realist.

Pentru a evita intrarea într-un soi de rivalitate cu propriul copil și pentru a nu regresa el însuși, tatăl are nevoie să-și păstreze rolul de soț chemându-și soția înapoi lângă el cât de repede este posibil, reafirmând-o în rolul ei de iubită. Această atitudine este vitală, sănătoasă și salvatoare pentru multe mame care tind să rămână prinse și preocupate exclusiv de relația mamă-copil. Prezența și implicarea tatălui încă de la începutul vieții reprezintă pentru copil o sursă de

experiențe noi, prin urmare de achiziții noi. Bebelușul percepe din primele luni de viață vocea și modul diferit în care mama și tatăl său îl stimulează, mai ales în cadrul jocului, și răspunde activ, adecvându-și reacțiile în funcție de natura stimulării. Acest lucru îl ajută să își construiască modalități diferite de interacțiune, cu alte cuvinte, să aibă mai multe modele de identificare, nu doar cel oferit de mamă.

Prezența ambilor părinți în jurul copilului înseamnă mai multe puncte de vedere, mai multe stiluri de gândire și idei de rezolvare a problemelor, prin urmare constituie premisele unei vieți psihice pline de bogăție.

Pe măsură ce copilul crește, atitudinea tatălui se schimbă, în sensul că devine mai clar și mai puternic orientat în a încuraja independența copilului, fie că este vorba despre mers, alimentație sau somn. Uneori, mama suportă cu dificultate modul diferit în care tatăl își construiește relația cu copilul, dar atunci când are puterea să se retragă și să-i acorde încă o dată încredere soțului său, aceste experiențe devin valoroase pentru toți trei.

Într-o evoluție firească a lucrurilor, tatăl devine cel care trasează limite, care stabilește și impune reguli, menținând echilibrul în familie.

Chiar dacă sună banal, este totuși adevărat faptul că meseria de părinte se învață cel mai greu. Toți părinții se confruntă cu situații de conflict, tensiune, incertitudine și toți învață din greșeli. De aceea, puterea de a permite și de a tolera atât propriile greșeli, cât și pe cele ale partenerului constituie o piatră de încercare pentru mulți părinți, indiferent cât de moderni sau nu sunt.

Mădălina Lincă

Psiholog principal - psihoterapeut

Psiholog clinician specialist

Telefon: 0722 458 860

E-mail: madadinu@yahoo.com